2023-67-RE

Causa 2023-67-RE

(Intergroup, SLU c/ Govern d'Andorra)

Número de registre 440-2023. Recurs d'empara

Sentència del 15 de gener del 2024

BOPA núm. 11, del 24 de gener del 2024

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 13 d'octubre del 2023, per la representació processal de la societat Intergroup, SLU, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra la sentència del 26 de setembre del 2023, dictada per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració dels drets a un procés degut i a la jurisdicció, en el seu vessant del dret a obtenir una resolució judicial motivada i fonamentada, des d'un punt de vista lògic i raonable, en Dret i no arbitrària i que no produeixi una indefensió efectiva, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, en relació amb els principis de seguretat jurídica i de no retroactivitat de les disposicions restrictives de drets individuals o que comportin un efecte o estableixin una sanció desfavorable, garantits a l'article 3.2 de la Constitució, i, atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets i principis esmentats, que declari la nul·litat de la sentència dictada per la Sala Administrativa i que retrotregui les actuacions al moment anterior a dictar-se la resolució impugnada. Així mateix, demana que es

condemni en costes a la part recorreguda, tant aquelles causades en seu constitucional, com aquelles causades en les instàncies ordinàries;

Vista la Constitució, especialment els articles 3.2, 10, 41.2, 98 c) i 102;

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítols primer i sisè;

Vist l'aute del Tribunal Constitucional del 20 de novembre del 2023 que va admetre a tràmit aquesta causa sense efectes suspensius;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat i registrat al Tribunal Constitucional, l'11 de desembre del 2023, pel Govern;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat i registrat al Tribunal Constitucional, l'11 de desembre del 2023, pel Ministeri Fiscal;

Vistes les conclusions formulades dintre de termini per les parts i pel Ministeri Fiscal;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Joan Manel Abril Campoy;

1. Antecedents processals davant les jurisdiccions ordinàries

1.1. La representació processal de la societat Intergroup, SLU va presentar una demanda jurisdiccional contra la resolució de la Comissió Tècnica Tributària (CTT) desestimatòria del seu

recurs, que finalitzava el procediment de comprovació de gestió i que analitzava la seva aplicació del primer punt de la disposició transitòria primera de la Llei 6/2018, del 19 d'abril, de modificació de la Llei 95/2010, del 29 de desembre, de l'impost sobre societats.

1.2. El 13 de febrer del 2023, la Secció de Contenciós-Administratiu 2 de la Batllia, mitjançant sentència, va estimar aquesta demanda i va anul·lar els actes recorreguts.

1.3. El Govern va presentar un recurs d'apel·lació contra aquesta decisió, i, el 26 de setembre del 2023, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia va dictar una sentència que acordava estimar aquest recurs, revocar la decisió de la primera instància, i, declarar que les resolucions administratives recorregudes eren ajustades a dret i als fins que legitimaven l'activitat administrativa.

1.4. El 13 d'octubre del 2023, la representació processal de la societat Intergroup, SLU, va interposar un recurs d'empara contra la sentència del 26 de setembre del 2023, dictada per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració dels drets a un procés degut i a la jurisdicció, en el seu vessant del dret a obtenir una resolució judicial motivada i fonamentada, des d'un punt de vista lògic i raonable, en Dret i no arbitrària i que no produeixi una indefensió efectiva, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, en relació amb els principis de seguretat jurídica i de no retroactivitat de les disposicions restrictives de drets individuals o que comportin un efecte o estableixin una sanció desfavorable, garantits en l'article 3.2 de la Constitució.

2. Argumentació jurídica

2.1. Argumentació de la societat recurrent

- La societat recurrent en empara sustenta que s'ha produït una vulneració dels drets a un procés degut i a la jurisdicció, en el seu vessant del dret a obtenir una resolució judicial motivada, no arbitrària i que no produeixi indefensió, en relació amb els principis de seguretat jurídica i no retroactivitat de les disposicions restrictives de drets individuals.

- En primer terme, al·lega que la sentència de la Sala Administrativa del 26 de setembre del 2023 argumenta respecte de l'àmbit temporal de les normes tributàries amb una motivació no raonable, ja

que obvia la diferència entre l'àmbit temporal d'aplicació de les normes tributàries i la seva entrada en vigor.

Comparteix que l'article 9.2 de la Llei de bases de l'ordenament tributari es pot modificar per una altra norma tributària amb rang de llei, però l'alteració ha de ser explícita i ha de referir-se a la seva aplicació i no a l'entrada en vigor. Afirma que la Llei 6/2018 modifica el règim especial de societats, tanmateix no determina de forma explícita l'àmbit d'aplicació temporal de la modificació, sinó que només fa una remissió a la seva entrada en vigor. És a dir, la Llei 6/2018 va entrar en vigor l'endemà de la seva publicació al BOPA, però no va explicitar que s'hagués d'aplicar per a l'exercici 2018.

- En segon terme, considera que la sentència impugnada no és raonable, perquè aplica el règim transitori de la disposició transitòria primera de la Llei 6/2018 quan aquest règim no ha estat objecte del procediment de comprovació de gestió, ni del procediment contenciós-administratiu. En aquest sentit, donar resposta amb una fonamentació no relacionada amb la pretensió de les parts no és tampoc raonable.

- En tercer terme, addueix que el procediment de comprovació de gestió no es pot emprar per comprovar el compliment dels requisits per a l'obtenció de beneficis fiscals i, per tant, és nul de ple dret. La Sala Administrativa confon l'aplicació transitòria d'un règim fiscal especial amb el compliment dels requisits. Esmenta una sentència de la Sala contenciosa del Tribunal Suprem espanyol del 23 de març del 2021, que proclama aquesta nul·litat de ple dret; conclusió que s'ha d'obtenir a Andorra de l'aplicació de l'article 48 del text refós del Codi de l'Administració. Segons el seu parer, no es pot conceptuar com a un defecte merament formal, sinó material i substantiu de l'actuació tributària.

- Per aquests motius, demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets i principis esmentats, que declari la nul·litat de la sentència dictada per la Sala Administrativa i que retrotregui les actuacions al moment anterior a dictar-se la resolució impugnada. Així mateix, demana que es condemni en costes a la part recorreguda, tant aquelles causades en seu constitucional, com aquelles causades en les instàncies ordinàries.

2.2. Argumentació de la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia

- La Sala Administrativa declara que les al·legacions de la societat recurrent relatives a la manca d'habilitació legal per establir una retroactivitat diferent a aquella que disposa l'article 9 de la Llei de bases de l'ordenament tributari, no poden ser acollides, perquè una llei no necessita cap habilitació legal, i, perquè una llei andorrana solament ha de respectar la Constitució, però no les altres lleis.

- La jurisprudència del Tribunal Constitucional ha declarat que la vulneració del principi de retroactivitat -article 3.2 de la Constitució- no pot justificar per si sol un recurs d'empara, sinó que ha d'anar acompanyat d'una vulneració eventual dels drets continguts als articles 8 a 26 -exceptuant l'article 22- de la Constitució.

- El principi previst a l'article 9.2 de la Llei de bases de l'ordenament tributari, segons el qual les normes tributàries no tenen efecte retroactiu i s'apliquen als tributs que no tenen període impositiu meritats a partir de la seva entrada en vigor i a la resta de tributs a partir del principi del període impositiu que s'iniciï un cop hagin entrat en vigor, no és inamovible, sinó que pot ser modificat per una altra llei.

- La Llei 6/2018 que va modificar la Llei 95/2020, del 29 de desembre, de l'impost sobre societats, cercava eliminar els règims fiscals especials, però va fixar un règim transitori per a les societats que s'havien acollit al règim especial de societats de gestió i inversió financera abans de l'1 de juliol del 2017.

La disposició final segona d'aquesta Llei estableix la seva entrada en vigor l'endemà de la publicació en el BOPA i afegeix que les modificacions introduïdes per l'article 1 son aplicables en relació amb els exercicis fiscals de presentació que s'iniciïn a partir de l'1 de gener del 2018.

Així, aquesta Llei no s'aplica a una situació vella, sinó a un tribut pel període del 2018 que encara no havia conclòs i quan l'autoliquidació s'havia de presentar fins al mes següent després dels sis mesos posteriors.

- Quant a l'argument que la teoria de la "*retroactivitat impròpia*", la Sala Administrativa destaca que aquesta no ha estat encunyada pel Tribunal Constitucional espanyol, sinó per la doctrina i que és aplicable al Principat d'Andorra, com ho recorda el Tribunal Constitucional andorrà sense referir-se a ella amb aquesta denominació. En qualsevol cas, no existeix cap inconvenient en què una llei posterior -la Llei 6/2018- pugui determinar un règim diferent a aquell establert a l'article 9 de la Llei de bases de l'ordenament tributari.

- En darrer terme, en relació amb l'al·legada nul·litat de ple dret del procediment de comprovació de gestió i en relació amb l'autoritat competent per a la comprovació dels requisits per obtenir els beneficis fiscals, la Sala Administrativa declara que no es tracta d'un benefici fiscal, ni d'una devolució tributària, sinó de l'aplicació d'un règim transitori i del requisit formal per poder acollir-s'hi -la comunicació-, recordant que la recepció i la comprovació de declaracions, les autoliquidacions i la

resta de documents amb transcendència tributària, alhora que el control del compliment de les obligacions tributàries declaratives, formals i censals son funcions de gestió tributària.

- Per aquests motius va estimar el recurs d'apel·lació del Govern i va revocar la sentència de la primera instància.

2.3. Argumentació del Govern

- El Govern entén que la sentència de la Sala Administrativa està plenament fonamentada en Dret i degudament raonada i motivada.

- Manifesta que el dret a la jurisdicció no comporta el dret a obtenir una resolució estimatòria de les pretensions, sinó que es satisfà quan s'obté una resolució fonamentada en Dret i no arbitrària, sense que calgui una resposta explícita a totes les al·legacions; requisit al qual ha donat compliment la sentència de la Sala Administrativa.

- Considera que l'única llei aplicable és la Llei 6/2018 que regula l'impost de societats; i la seva disposició transitòria primera modula l'aplicació total i immediata des del dia de la seva entrada en vigor i per a l'exercici 2018, alhora que es conforma com a una disposició de caire tributari i no sancionadora, com ha resolt el Tribunal Constitucional espanyol en casos similars de "*retroactivitat impròpia*". Aquesta aplicació de la disposició transitòria primera de la Llei 6/2018 respecta el principi de seguretat jurídic.

- Quant als dos darrers arguments -aplicació d'un règim transitori il·lògic i motivació no raonable per emprar el procediment de gestió- l'error manifestat per la societat recurrent té poca incidència i no es pot entendre com a una motivació il·lògica; al contrari addueix que el procediment de comprovació de gestió és adequat per a aquest cas, sense que es pugui denunciar la vulneració del dret a la jurisdicció, sobretot quan aquesta qüestió ja ha estat resolta i ara es replanteja de nou en empara.

- Per acabar, el Govern demana al Tribunal Constitucional que desestimi aquest recurs d'empara.

2.4. Argumentació del Ministeri Fiscal

- El Ministeri Fiscal sol·licita la íntegra desestimació del recurs d'empara en consonància amb els arguments següents: en primer lloc, afirma que la Llei 6/2018, que va entrar en vigor el 17 de maig del 2018, tenia com a finalitat l'eliminació dels règims fiscals especials amb la previsió d'una regulació transitòria. Assenyala que no concorre cap vulneració dels drets a un procés degut i a la jurisdicció, en el vessant d'obtenir una resolució judicial motivada en Dret, ja que la remissió a l'entrada en vigor d'una norma per entendre quan és d'aplicació el seu contingut, ni és una interpretació absurda, ni és il·lògica. Tampoc s'ha infringit el dret a obtenir una resolució motivada en Dret, ja que la Sala Administrativa ha justificat que l'aplicació temporal de la disposició transitòria primera és diferent d'aquella que considera la societat recurrent, fonamentada en una interpretació finalista i sistemàtica.

- En segon lloc, l'argument segons el qual la motivació no és raonable, ni il·lògica, perquè s'aplica el règim transitori de la disposició transitòria segona per les societats de gestió i inversió financera intragrup no pot prosperar, atès que és una mera errada de transcripció i només canvia el termini de la comunicació per seguir acollit al règim especial, de manera que una simple errada formal no vulnera el dret a la jurisdicció, com ha exposat el Tribunal Constitucional, entre d'altres, en l'aute del 13 de juny del 2022, que cita (causa 2022-33-RE).

I, en darrer lloc, en relació amb el procediment tributari de comprovació del benefici fiscal del règim especial, la Sala Administrativa ha argumentat la seva correcció i ha exposat que el control del compliment d'un requisit formal s'empara en l'article 79 de la Llei de bases de l'ordenament tributari.

3. Fonaments jurídics del Tribunal Constitucional

3.1. El recurs d'empara no converteix el Tribunal Constitucional en una tercera instància ni en un tribunal suprem; l'únic objecte del recurs d'empara és el de verificar que les decisions impugnades estiguin motivades i es fonamentin en un raonament jurídic que no sigui il·lògic ni absurd i no vulnerin cap dels drets protegits per l'article 10 de la Constitució.

3.2. El primer dels motius del recurs d'empara denuncia la vulneració dels drets a un procés degut i a la jurisdicció, en el seu vessant del dret a obtenir una resolució judicial motivada, no arbitrària i que no produeixi indefensió, en relació amb els principis de seguretat jurídica i de no retroactivitat de les disposicions restrictives de drets individuals.

La societat recurrent al·lega que la sentència de la Sala Administrativa del 26 de setembre del 2023 argumenta respecte de l'àmbit temporal de les normes tributàries amb una motivació no raonable, ja que obvia la diferència entre l'àmbit temporal d'aplicació de les normes tributàries i la seva entrada en vigor. Comparteix que l'article 9.2 de la Llei de bases de l'ordenament tributari es pot modificar per una altra norma tributària amb rang de llei, però l'alteració ha de ser explícita i ha de referir-se a la seva aplicació i no a l'entrada en vigor.

3.3. El cànon de constitucionalitat respecte de l'exigència de motivació i del dret a obtenir una decisió fonamentada ha estat explicitat en reiterades vegades per aquest Tribunal.

Així, ens hem pronunciat en reiterades vegades sobre el deure de motivació (veg. per ex. la sentència del 2 d'abril del 2012, recaiguda en la causa 2011-37-RE, la sentència del 12 d'octubre del 2018, recaiguda en la causa 2018-21-RE, i, la sentència del 9 de setembre del 2019, recaiguda en la causa 2019-34-RE).

La doctrina del Tribunal Constitucional ha estat constant en destacar que el deure de motivar les resolucions judicials, no només present a l'article 10, sinó també a l'article 86.2 de la Constitució ("*2. En tot cas, les sentències seran motivades, fonamentades en l'ordenament jurídic i notificades fefaentment*"), deriva de la necessitat que els jutges expliquin el raonament emprat per tal que els justiciables puguin entendre els motius pels quals les seves pretensions han estat totalment o parcialment rebutjades.

La motivació és una conseqüència de la bona administració de la Justícia (veg. la sentència del Tribunal Europeu dels Drets Humans recaiguda en la causa García Ruiz c/ Espanya, *GC* núm. 30544/96, del 21 de gener de 1999, §26), alhora que requereix que es recolzi en criteris objectius derivats del dret. A més, i no es pot oblidar, la motivació de les resolucions judicials i, per tant, l'explicitació de l'aparell argumentari per acollir o refusar les pretensions de les parts és aquell que possibilita que els tribunals superiors, els quals han de resoldre els recursos contra les resolucions judicials, puguin conèixer les raons en què s'ha fonamentat l'òrgan judicial *a quo* en la seva resolució.

Per últim, però no menys important, el Tribunal Europeu dels Drets Humans ha assenyalat que la motivació ha de contenir una exigència de rigor i de qualitat. I, en aquest sentit, s'han equiparat a les denegacions de justícia aquelles fonamentacions estàndards, esquelètiques o vagues (veg. la sentència recaiguda en la causa Georgiadis c/ Grècia, núm. 21522/93, del 29 de maig de 1997, §42-43, i la sentència recaiguda en la causa Higgins c/ França, núm. 134/1996/753/952, del 19 de febrer de 1998, §42-43).

3.4. El cànon de constitucionalitat en matèria de l'obtenció d'una decisió fonamentada en Dret determina que el Tribunal Constitucional només pot considerar que s'ha produït aquest dèficit quan la resolució judicial dictada es fonamenta en arguments o en una valoració probatòria absurda, contrària a la lògica o a la raó o amb patents errades materials.

Com a qüestió prèvia s'ha de recordar, conforme a una doctrina reiterada i pacífica d'aquest Tribunal, que els principis que es contenen a l'article 3.2 de la Constitució, com son els principis de seguretat jurídica i el de no retroactivitat de les disposicions restrictives de drets individuals o que comportin un efecte o estableixin una sanció desfavorables, no poden integrar per si sols un recurs d'empara, sinó que han de connectar-se amb la vulneració d'un dels drets susceptibles d'integrar un recurs d'empara -articles 8 a 26 -excepte l'article 22- de la Constitució (veg. les sentències del 17 d'abril del 2023 -causa 2022-69 RE- i del 15 de març del 2021 -causa 2020-76-RE).

3.5. Quant a la confusió que es denuncia de l'àmbit temporal de la norma tributària i de la seva entrada en vigor, en la qual hauria incidit la sentència de la Sala Administrativa i que donaria lloc a una motivació no raonable, amb vulneració del dret a la jurisdicció de l'article 10.1 de la Constitució, -segons el parer de la societat recurrent-, cal assenyalar el següent.

La Sala Administrativa exposa que l'article 9.2 de la Llei de bases de l'ordenament tributari conté un principi que pot ser modificat per una altra norma legal i que la Llei 6/2018, de modificació de la Llei 95/2010, del 29 de desembre, de l'impost sobre societats cercava l'eliminació dels règims fiscals especials, amb la previsió d'un règim transitori. La disposició final segona de la Llei 6/2018 determina l'entrada en vigor l'endemà de la seva publicació al BOPA, és a dir, el 17 de maig del 2018 i afegia que "*Les modificacions introduïdes per l'article 1 son aplicables en relació amb els exercicis fiscals de presentació que s'iniciïn a partir de l'1 de gener de 2018*".

La Sala Administrativa afegeix que la Llei 6/2018 no s'aplicava a una situació "*vella*" sinó a un tribut respecte d'un període -el 2018- encara no finalitzat.

La Sala Administrativa corregeix el criteri de la sentència d'instància i entén que la regla general de l'article 9 de la Llei de bases de l'ordenament tributari ha estat modificada per la Llei 6/2018 i ha determinat que ja fos aplicable a l'exercici del 2018 i no a partir només de l'exercici del 2019.

La selecció del dret aplicable i la interpretació de la normativa tributària que efectua la Sala Administrativa no mereixen el retret de no ser raonables o il·lògiques, atès que no es produeix, malgrat ho defensi la societat recurrent en empara, una confusió entre l'entrada en vigor de la norma

i la seva aplicació temporal.

Des d'aquesta òptica, la conclusió de la Sala Administrativa conforme el dret transitori significava l'aplicació de la nova normativa també al període impositiu de l'any 2018 i l'argument contingut també en la disposició final segona de la mateixa Llei 6/2018 que determinava expressament l'aplicació de determinades normes a partir de l'1 de gener del 2018 es pot considerar lògica i raonable, atès que s'efectua una interpretació teleològica de la Llei 6/2018 i sistemàtica entre els diferents preceptes d'aquesta i en connexió amb el règim tributari existent.

La Sala Administrativa no confon el dia d'entrada en vigor -el 17 de maig del 2018- amb l'aplicació temporal de la Llei 6/2018, que es fixa per l'1 de gener del 2018 segons la regulació del dret intertemporal que es conté i de la disposició final segona. I aquesta aplicació d'una nova regulació a un període impositiu encara en curs -l'any 2018-, que malgrat ser de natura fiscal no té caire sancionador, ni restringeix drets individuals, la qual cosa possibilita la seva aplicació a un període iniciat, però no conclòs -l'any 2018- sense que s'hagi d'entendre que aquesta nova regulació, en les circumstàncies descrites, signifiqui una vulneració del dret a la jurisdicció, en consonància amb els principis de seguretat jurídica i de no retroactivitat de les disposicions restrictives de drets individuals o que comportin un efecte o estableixin una sanció desfavorables.

3.6. El segon dels motius del recurs d'empara al·lega que la motivació de la resolució judicial de la Sala Administrativa no és raonable, perquè aplica el règim transitori de la disposició transitòria segona de la Llei 6/2018 quan aquest règim no ha estat objecte del procediment de comprovació de gestió, ni del procediment contenciós-administratiu.

Aquest motiu del recurs tampoc pot reeixir. En efecte, l'errada formal en què incideix la Sala Administrativa en referir-se a la disposició transitòria segona en comptes de la primera, quan ambdues preveuen un règim transitori idèntic, així com l'obligació de remetre una comunicació a l'Administració no gaudeix de transcendència, en el sentit que no ha produït cap menyscapte del dret a la defensa de la societat recurrent, ni converteix la resolució judicial en il·lògica o no raonable.

En el sentit exposat, la jurisprudència d'aquest Tribunal ha establert que el dret a la jurisdicció -article 10 de la Constitució- no s'entén vulnerat per la producció d'una errada, sinó que es precisa que l'errada esmentada generi una indefensió de caire objectiu (veg. l'aute del 13 de juny del 2022 -causa 2022-33-RE- i la sentència del 10 de maig del 2011 -causa 2010-44-RE).

3.7. I, en darrer terme, la societat recurrent en empara manifesta que el procediment de comprovació de gestió no es pot emprar per comprovar el compliment dels requisits per a l'obtenció de beneficis fiscals i que és nul de ple dret, afegint que la Sala Administrativa confon l'aplicació transitòria d'un

règim fiscal especial amb el compliment dels requisits.

Una vegada més, l'aplicació del cànon de constitucionalitat referent al deure de motivació exigeix que aquest Tribunal Constitucional limiti la seva anàlisi respecte de si els arguments emprats per la Sala Administrativa per defensar la correcció de la utilització del procediment de comprovació de gestió -i no del d'inspecció- poden ser entesos com a raonables i lògics.

La Sala Administrativa considera que la competència no correspon a la inspecció, atès que no es tracta d'un benefici fiscal, ni d'una devolució tributària, sinó de la determinació de l'aplicació transitòria de la Llei 6/2018 i del compliment de la comunicació com a requisit formal per acollir-se a aquest. En aquesta línia d'idees, la Sala Administrativa fonamenta la seva argumentació en el contingut de l'article 79 de la Llei de bases de l'ordenament tributari, en virtut del qual son funcions de la gestió tributària la recepció i la comprovació de declaracions, les autoliquidacions i la resta de documents amb transcendència tributària, alhora que els procediments propis de rectificació i de substitució, així com el control del compliment de les obligacions tributàries declaratives, formals i censals.

De l'anàlisi de l'aparell argumental emprat per la Sala Administrativa no se'n dedueix una motivació absurda, inversemblant o arbitrària, sinó perfectament raonable i lògica, en consonància amb allò que determina la Llei quant a l'objecte i funcions de la gestió tributària.

Per consegüent, aquest motiu del recurs ha de ser desestimat i amb ell la totalitat del recurs d'empara.

3.8. Quant a les costes processals, l'article 92.4 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional estableix que la desestimació del recurs d'empara comporta la imposició de les costes processals al recurrent.

Decisió:

En atenció a tot això que s'ha exposat, el Tribunal Constitucional, per l'autoritat que li confereix la Constitució del Principat d'Andorra,

Ha decidit:

1. Desestimar el recurs d'empara interposat per la representació processal de la societat Intergroup, SLU contra la sentència del 26 de setembre del 2023, dictada per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia.

2. Declarar que no s'han vulnerat els drets a un procés degut i a la jurisdicció, ni el dret a obtenir una resolució judicial motivada i fonamentada en Dret i que no produeixi una indefensió efectiva, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

3. Imposar a la societat recurrent les costes processals derivades de la desestimació del seu recurs.

4. Publicar aquesta sentència, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

I així, per aquesta sentència nostra, que ha de ser notificada a la representació processal de la societat recurrent, al Govern, al president de la Batllia, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal, ho pronunciem, manem i signem a Andorra la Vella, el 15 de gener del 2024.

Jean-Yves Caullet — President

Joan Manel Abril Campoy — Vicepresident

Dominique Rousseau

Magistrat

Josep-D. Guàrdia Canela

Magistrat